

HRA O DĚDICTVÍ

Jules Verne
HRA O DĚDICTVÍ

PODIVUHODNÁ PUTOVÁNÍ
SVAZEK 46

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad: Václav Beneš
Ilustrace: George Roux
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7319-0 (pdf)

Jules Verne

HRA O DĚDICTVÍ

Obsah

DÍL PRVNÍ

I. Kapitola	Celé město se raduje	7
II. Kapitola	William J. Hyperbone	22
III. Kapitola	Oak Woods.....	36
IV. Kapitola	<i>Šestka</i>	47
V. Kapitola	Závěť	65
VI. Kapitola	Mapa hry dána do oběhu.....	79
VII. Kapitola	První odcházející.....	94
VIII. Kapitola	Tom Crabbe odvečen Johnem Milnerem	114
IX. Kapitola	Jedna a jedna jsou dvě	129
X. Kapitola	Novinář na cestě.....	145
XI. Kapitola	Úzkosti Jovity Foleyové	168
XII. Kapitola	Pátá účastnice hry	189
XIII. Kapitola	Dobrodružství komodora Urricana	209
XIV. Kapitola	Další dobrodružství komodora Urricana	224
XV. Kapitola	Situace dne 27. května	238

DÍL DRUHÝ

I. Kapitola	Národní park	253
II. Kapitola	Nepříjemná mýlka.....	268
III. Kapitola	Želvím krokem.....	284
IV. Kapitola	Zelená vlajka.....	305
V. Kapitola	Jeskyně v Kentucky	322
VI. Kapitola	Death Valley.....	337
VII. Kapitola	V domě v South Halsted Street.....	355
VIII. Kapitola	Čím reverend Hunter překvapil	375
IX. Kapitola	Dvě stě dolarů za den.....	391
X. Kapitola	Putování Harrise T. Kymbala.....	411
XI. Kapitola	Žalář v Missouri.....	430
XII. Kapitola	Různé senzační novinky pro <i>Tribune</i>	450
XIII. Kapitola	Poslední tahy Hypperbonovy hry	466
XIV. Kapitola	Oakwoodský zvon.....	486
XV. Kapitola	Poslední výstřednost	499

DÍL PRVNÍ

I. KAPITOLA

Celé město se raduje

Cizinec, který by přišel do hlavního města státu Illinois ráno dne 3. dubna 1897, by se mohl plným právem považovat za oblíbence boha cestujících. Jeho zápisník by se toho dne zcela jistě obohatil zajímavými poznámkami, které by poskytly látku k senzačním článkům. A kdyby zde byl zpočátku o několik týdnů dříve a o několik měsíců prodloužil svůj pobyt v Chicagu, byl by měl určitě svůj podíl na rozčilení, vzrušení, střídání naděje a beznaděje, na horečkách a mámení smyslů úplně celého města, které se samo nedovedlo ovládnout.

Od osmé hodiny ranní se ubíraly ohromné zástupy, stále rostoucí, směrem k Dvacáté druhé čtvrti. Byla to jedna z nejbohatších čtvrtí. Ležela mezi North Avenue a Division Street, sledující směr rovnoběžky a poledníkový směr mezi North Halsted Street a Lake Shore Drive, které hraničí s vodami Michiganu. Jak známo, města Spojených států amerických staví své ulice přesně podle zeměpisných šířek a délek a předepisují jim pravidelnost čar na šachovnici.

„Hleďme!“ pravil strážník obecní policie, stojící na nároží Beethoven Street a North Wells Street, „cožpak sem dnes chce všechno obyvatelstvo města vtrhnout jako velká voda?“

Strážník, muž vysoké postavy, byl irského původu jako většina jeho druhů v tomto sboru. Byli to celkem dobří strážníci,

kteří však vydávali největší část služného, obnášejícího tisíc dolarů ročně, na ukojení neuhasitelné žízně, jež je tak přirozená u synů zeleného Erinu.

„Dnes bude žeň pro pickpockety*!“ odvětil mu jeden z jeho druhů, stejně velký, stejně žízňivý, rovněž Ir jako on.

„A proto,“ opáčil první, „nechť si dá každý pozor na svou kapsu, nechce-li ji najít prázdnou, až se vrátí domů, neboť my nemůžeme mít oči všude.“

„Ovšem,“ mínil druhý, „dnes budeme mít, jak se mi zdá, tuhou práci již s tím, abychom nabízeli dámám rámě při přechodu křižovatek!“

„Vsadím se, že dnes bude aspoň sto umačkaných,“ dodal jeho druh.

Naštěstí mají lidé v Americe znamenitý zvyk, že spoléhají sami na sebe a že neočekávají od obecní správy pomoc, kterou jim nemůže poskytnout.

A přece – jaká zácpa by ohrožovala Dvacátou druhou čtvrt', kdyby se tam odebrala jen polovina chicagského obyvatelstva! Metropole tehdy čítala nejméně sedmnáct set tisíc obyvatel, z nichž asi pětina se narodila ve Spojených státech amerických, dále mohlo mít Německo kolem pěti set tisíc, Irsko skoro také tolik. Co se zbytku týče, podíleli se na něm Angličané a Skotové padesáti tisíci, Čechové a Poláci stejným počtem, židé mandelem** z tisíce, Francouzi deseti z tisíce, což byl nejnižší počet v té obrovské hromadě.

Ostatně město ještě nezaujímal, jak poznamenává Élisée Reclus,*** celé obecní prostranství, které mu zákonodárci

*) *Pickpockets* – anglický výraz pro kapesní zloděje

**) Stará početní míra, 15 kusů

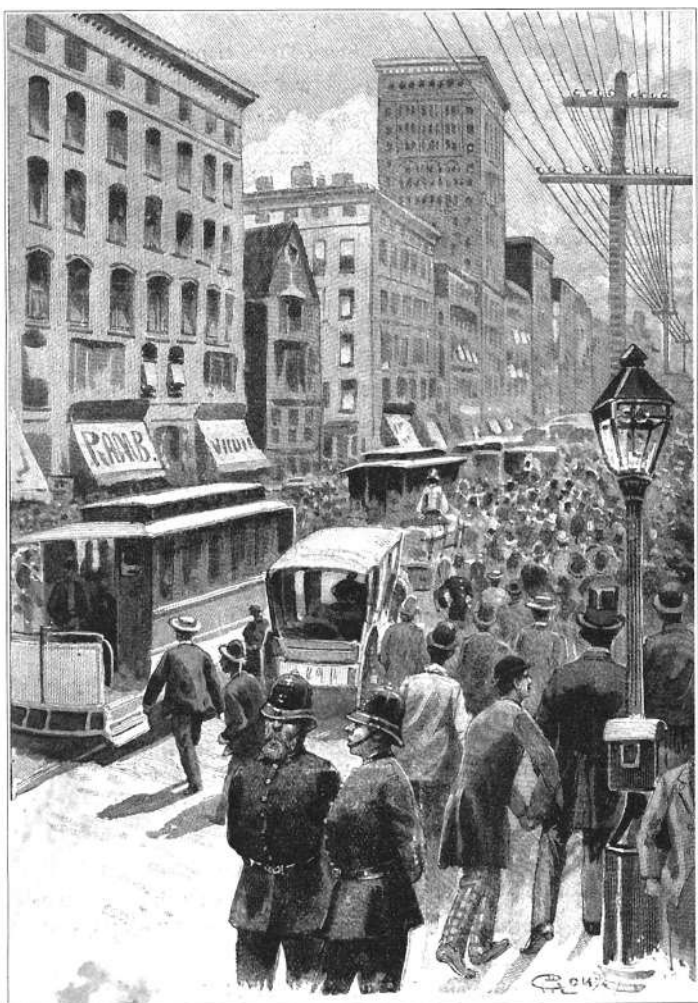
***) Jean Jacques Élisée Reclus (1830–1905) – slavný francouzský zeměpisec. Účastník Pařížské komuny (1871)

vymezili na Michiganu, totiž plochu čtyř set šedesáti a jednoho čtverečního kilometru, jež se bezmála rovná povrchu Seinského departmentu. Při současném nárůstu počtu obyvatelstva nebylo nemožné, ano, dokonce pravděpodobné, že brzo zalidní celou rozlohu těch čtyřiceti sedmi tisíc hektarů.

Jisté bylo, že toho dne se zvědavci hrnuli ze tří sekcí, které chicagská řeka tvoří svými dvěma rameny od severozápadu a jihovýchodu, z North Side jako ze South Side, o nichž jistí cestovatelé miní, jako by byla první z nich předměstím St. Germain, druhá předměstím St. Honoré illinoiského velkoměsta. Ovšem nával byl i z cípu táhnoucího se k západu mezi oběma rameny vody. A ti, kdo bydleli v méně elegantních čtvrtích, byli stejně ochotni přispět svou částí k hromadě obecnstva; rovněž i ti, kteří obývali bídné chatrče v okolí Madison Street a Clark Street, jež se hemží Čechy, Poláky, Italy a trochou Číňanů, kteří unikli ze zdi říše Středu.

Celý ten proud směřoval k Dvacáté druhé čtvrti a dvacet čtyři ulice, které tam vedou, nemohly stačit návalu takových davů.

Byly tu různé třídy obyvatelstva, smíseny ve velikém lidském mraveništi – byli tu hodnostáři z vládní budovy, z pošty, soudní úředníci, vyšší členové z paláce okresu, obecní radové z City Hall (městského domu), personál ohromné tržnice Auditoria, která měla na tisíce síní, prodavači z obrovských skladišť novinek a z bazarů, ti od M. M. Marshalla Fielda, Lehmana a W. W. Kimballa, dělníci z továren, ve kterých se z vepřového sádla a margarínu vyrábělo máslo výborné jakosti, libra za deset centů, dělníci z obrovských dílen na povozy slavného Pullmana, kteří přišli ze vzdálených jižních předměstí, zaměstnanci vynikajícího domu světového prodeje Montgomery Ward and Co., tři tisíce dělníků M. McCormicka, vynálezce pověstných žacích strojů a vazaček, dělníci z vysokých pecí a válcoven, kde se ve velkém vyrábí Bessemerova ocel, z hutí M. J. Mac Gregora

„Vsadím se, že dnes bude aspoň sto umačkaných,“...

Adamse, které vyrábějí nikl, cín, zinek, měď a zjemňují zlato a stříbro, dělníci z továren na obuv, kde byly nástroje tak zdokonaleny, že stačilo půldruhé minuty k zhotovení boty, a osmáct set pracovníků z Elginova domu, jenž denně poskytoval obchodu dva tisíce hodin.

Chci ještě připojit k vyjmenování, beztoho již dlouhému: personál zaměstnaný ve službách chicagského elevátoru, který byl prvním trhem na světě na potraviny. Dále sluší vzpomenout zaměstnance sítě železničních drah, kteří dvaceti sedmi různými tratěmi a více než třinácti sty vlaky denně převáželi přes sto sedmdesát pět tisíc cestujících; povozů parních a elektrických, povozů vlečných, lanových a jiných, jež dopravovaly dva miliony osob, konečně plavce a lodníky rozsáhlého přístavu, jehož obchodní ruch tvořil denně na šedesát lodí.

Člověk by musel být slepý, aby neviděl uprostřed tohoto davu ředitele, redaktory, kronikáře, sazeče a zpravodaje pěti set čtyřiceti novin denních a týdenních chicagského tisku. Byl by musel být hluchý, aby neslyšel pokřik burziánů, bullů čili spekulantů na stoupání cen a bearů čili spekulantů na klesání cen, kteří byli v plné činnosti na Board of Trade nebo na Wheat Pit, obilní burze. A kolem tohoto hlučícího světa se hemžil celý personál národních a státních bank: American Exchange, Calumet, Merchant Loan and Trust, Fort Dearborn, Oakland, Prairie State, Chicago Trust and Savings, Guarantee Co. of North America, Dime Savings, Northern Trust Co. atd. atd.

A jak by se mohlo zapomenout při tomto veřejném projevu na studenty učilišť a univerzit: North Western University, Union College of Law, Chicago Manual Training School a mnoho jiných, zapomenout na umělce dvaceti tří divadel a zábavních síní města, na ty z Grand Opera House jako na ty z James Clark Street Theatre, z Auditoria a Lycea, na lidi z dvaceti devíti hlavních hotelů, na číšníky a posluhu z hostinců dost prostranných,

aby přijaly každou hodinu dvacet pět tisíc hostů; jak by se mohlo zapomenout na řezníky a bourače z jatek Great Union Stock Yardu, kteří na účet Armoura, Swita, Nesona, Morrise a mnoha jiných poráželi miliony hovězího a vepřového dobytka po dvou dolarech za kus! A mohl by se někdo divit, že „Královna Západu“ je druhou v řadě, po New Yorku, mezi průmyslovými a obchodními centry Spojených států amerických, poněvadž její peněžní obrat dosahoval ročně třiceti miliard!

Bylo známo, že Chicago, podle příkladu mnoha velkých amerických měst, se těšilo ze svobody stejně úplné jako demokratické. Decentralizace tam byla svrchovaná, a je-li dovoleno užít toho slova, jaká přitažlivost, jaká atrakce toho dne způsobila, že se obyvatelstvo soustředilo kolem La Salle Street?

Valily se hlučící zástupy snad k City Hallu? Běželo tu o nějaký neodolatelný proud spekulace, který se nazývá boom, o nějakou dražbu pozemků, která vzbudila tento nebývalý zájem? Týkalo se to snad volebního boje, který zmítal celými davy lidu, veřejného shromáždění, v němž republikánští konzervativci a liberální demokraté měli zápasit o vstup do vládní budovy? Šlo tu o novou světovou výstavu a o to, aby pod stínem Lincoln Parku a podél Midway Pleasance se obnovila sláva a nádhera roku 1893?

Nikoliv; chystala se ceremonie zcela jiného druhu, jejíž ráz by býval hluboce smutný, kdyby pořadatelé nebyli nuceni podrobit se vůli osobnosti, které se to týkalo, aby ten obřad byl vykonán za všeobecného veselí.

V tu chvíli byla La Salle Street zcela uvolněna, za což se slušelo poděkovat policejním strážníkům, rozestaveným ve velkém počtu na obou koncích této třídy. Průvod, který se jí chystal projít, mohl tedy rozvinout bez překážky své šiky.

Ač La Salle Street byla vyhledávána bohatými Američany jako Avenue Prairie, Calumet a Michigan, kde se zvedaly

nádherné paláce, přece byla jednou z nejnavštěvovanějších ulic města. Měla jméno po Francouzi René Robertovi rytíři de La Salle, který byl jedním z prvních cestovatelů a jenž r. 1678 objevil tuto jezerní krajinu. Jeho jméno je plným právem ve Spojených státech amerických oslavováno.

Asi uprostřed La Salle Street spatřil divák, kterému bylo dovoleno projít dvojím řetězem strážníků, na rohu Goethe Street povoz, do něhož bylo zapřaženo šest koní a který stál před palácem nádherného zevnějšku. Před povozem i za ním byl sestaven průvod v krásném pořádku a očekával již jen pokyn, aby se hnul kupředu.

První polovina průvodu sestávala z několika setnin národní gardy. Všichni vojáci byli v parádní uniformě a v jejich čele stáli důstojníci. Dále tu byl dechový orchestr čítající asi sto hudebníků a sbor pěvců v podobném počtu, který měl při různých momentech sloučit svůj zpěv s akordy orchestru.

Povoz byl pokryt draperiemi ohnivé červené barvy, lemovanými zlatem a stříbrem, na nichž se jako diamanty leskla písmena W. J. H. Vše bylo pokryto kyticemi, celými náručemi květin, které by byly všude jinde vzácné, mimo město, jež se obecně nazývalo městem zahrad a sadů. Z výše povozu splývaly až k zemi girlandy, které drželo v rukou šest osob, tři vpravo, tři vlevo.

Několik kroků za povozem bylo vidět skupinu dvaceti osobností, mezi nimiž se nalézali James T. Davidson, Gordon S. Allen, Harry B. Andrews, John J. Dickinson, Thomas R. Carlisle atd. z Klubu výstředníků – Excentric Clubu v Mohawk Street, jehož předsedou byl George Higginbotham; dále tu bylo vidět členy kroužku Calumetu z Michigan Avenue, Hyde Parku z Washington Avenue; z klubu Columbia z Monove Street, ligy Union v Custom House Place, irsko-americké ligy z Dearbom Street a čtrnáct jiných klubů města.

Nezapomínejme, že v Chicagu se nalézal hlavní stan missouriské divize a obvyklé sídlo jejího velitele. Rozumí se tedy samo sebou, že velitel, generál James Morris, jeho štáb, důstojníci jeho kanceláří, ubytovaní v Pullmanově budově, spěchali následovat řečenou skupinu. Za nimi se ubírali státní guvernér John Hamilton, starosta a jeho náměstci, členové obecní rady, správci okresu, kteří schválně přijeli ze Springfieldu, oficiálního hlavního města státu Illinois, kde se nalézaly různé úřady a také Federální soud, jenž se na rozdíl od jiných úřadů nesestavoval všeobecnými volbami, nýbrž byl ustanovován prezidentem Spojených států amerických.

A na konci průvodu se tlačily davy obchodníků, řemeslníků, průmyslníků, inženýrů, profesorů, advokátů, solicitorů, lékařů, zubních lékařů, vyšetřujících soudců, státních návladních, šerifů, k nimž se připojily davy lidu, jakmile průvod vyšel z La Salle Street.

Ovšem generál James Morris, chtěje chránit zadní část průvodu před nepořádkem, postavil zde silné oddíly jízdy s tasenými šavlemi, jejichž praporce vesele vlály ve svěžím větru.

Dlouhý popis všech občanských a vojenských sborů, všech spolků, společností a korporací, které se zúčastnily tohoto neobyčejného obřadu, musel být doplněn touto velmi významnou podrobností: všichni účastníci, ani jediného nevyjímaje, měli v knoflíkové dírcce kvítek, gardénii, která jim byla rozdávána správcem domu, jenž stál před řečeným palácem.

Mimoto měl palác slavnostní vzezření. Jeho mnohoramenné elektrické svícny a lampičky rozlévaly světlo po okolí, bojující se živými paprsky dubnového slunce. V široce rozevřených oknech paláce bylo vidět rozestřené pestrobarevné čalouny. Služebnictvo v parádních livrejích bylo rozestaveno na mramorových stupních velkého schodiště. Nádherné salony paláce byly připraveny pro slavnostní uvítání.

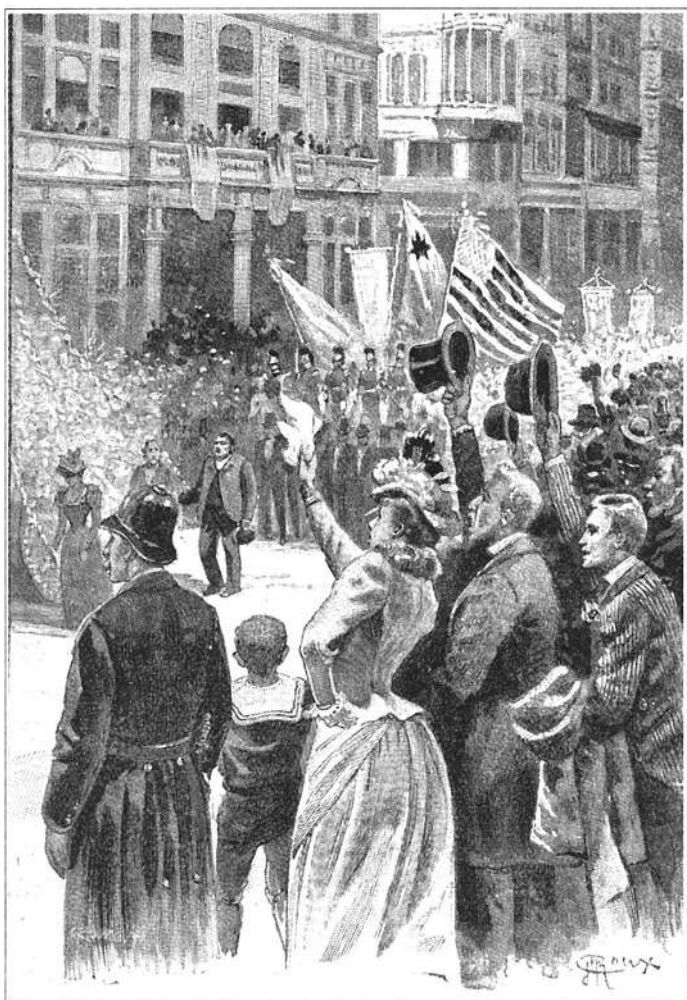
V jídelnách byly rozestaveny stoly, na nichž zářily příbory z masivního stříbra, obdivuhodné náčiní chicagských milionářů, a křišťálové číše plné vína nejlepších značek a šampaňského prvotřídní jakosti.

Konečně odbila devátá hodina na orloji na City Hallu. Zazněly fanfáry na konci La Salle Street. Trojnásobné „sláva“ jednomyslně provolané otřáslo vzduchem. Na znamení, dané náčelníkem policie, hnul se průvod s rozvinutými prapory kupředu.

Zcela vpředu vyluzovaly dechové nástroje rytmy úchvatného Kolumbova pochodu od prof. Johna K. Paíra z Cambridge. Zvolna a odměřeně defiloval průvod La Salle Street. Téměř současně se hnul povoz tažený koňmi, nádherně vystrojenými čabrakami a chocholy. Květinové girlandy, které z povozu splývaly, drželo šest osob, jejichž volba, jak se zdálo, náležela k fantastickým rozmarům náhody.

Pak následovaly kluby, hodnostáři vojenští, civilní a obecní; davy, které šly za oddíly jízdního vojska, kráčely v dokonalém pořádku. Je zbytečné připomínat, že vrata, okna, balkony, podkroví a střechy celé La Salle Street byly přeplněny diváky každého věku, jejichž největší počet zaujal svá místa již minulý večer.

Když první řady průvodu dospěly na kraj ulice, zahnulý mírně vlevo a ubíraly se stromořadím, které se táhlo podél Lincoln Parku. V tu chvíli park poskytoval báječný pohled na neuvěřitelné mraveniště lidstva, hemžícího se na prostoroě dvou set padesáti akrů tohoto prostranství, které na východě omývájí chladné vody Michiganu. Je to velkolepý park se stinnými alejemi, houštinami, trávníky a háji, s Wistonskou lagunou, pomníky, postavenými na památku Grantovi a Lincolnovi, s parádními cvičišti a zoologickým oddělením, z něhož se ozýval řev divokých šelem, v němž vesele poskakovaly opice, chtějíce

... za povozem bylo vidět skupinu dvaceti osobností...

se přidružit k všeobecnému ruchu. Protože obyčejně býval park ve všední dny pustý, cizinec by se mohl ptát, není-li neděle. Nikoliv! Byl to pátek – smutný a mrzutý pátek, na který připadl toho roku 3. duben.

Ale zvědaví diváci se tímto pozorováním nezabývali a vyměňovali si zcela jiné názory, když se průvod ubíral kolem nich. Litovali nepochybně nejvíc toho, že se ho nemohli zúčastnit.

„Zajisté,“ řekl jeden, „je to tak krásné, jako zahajovací slavnost naší výstavy.“

„Ovšem,“ odvětil druhý, „vyrovná se to úplně průvodu dne 24. října v Midway Pleasance.“

„Podívejte se na těch šest, kteří jdou vedle povozu!“ zvolal lodník z Chicago River.

„A kteří se vrátí s plnou kapsou!“ vzkřikl dělník z McCormickovy továrny.

„Ach, to jsou ti, kteří vyhráli velký los,“ smál se tlustý sládek, jemuž prýštilo pivo ze všech pórů. „Dal bych za to takový kus zlata, jako sám vážím, kdybych byl na jejich místě...“

„A neprohloupil byste!“ odvětil mohutný porázeč z ústředních jatek.

„Dnešek jim přinese pořádný balík cenných papírů!“ dávali za pravdu všichni kolem nich.

„Ano! Jejich štěstí je úplné!“

„A jaké štěstí!“

„Deset milionů dolarů každému...“

„Řekněte spíš dvacet milionů!“

„Spíš padesát než dvacet!“

Všichni se navzájem předstihovali, až bylo dosaženo miliardy, což je ostatně velmi běžné slovo při rozmluvách ve Spojených státech amerických. Ale je nutno dodat, že všechny tyto řeči vycházely z pouhých domněnek.

Chtěl snad průvod vykonat cestu kolem města?

Kdyby program obsahoval takovou cestu, nebyl by na to stačil celý den.

Ale ať tomu bylo jakkoliv, pořád za téže okázané veselosti, za bouřlivých zvuků hudby a za hlaholu pěvců, kteří právě zanotovali „To the Son of Art“, za volání „hip“ a „hurá“ davů, obrovský zástup se bez překážky dostal před vchod do Lincoln Parku, do něhož ústila Avenue Fullerton. Nato zahrnul vlevo a dal se směrem k západu, asi dvě míle až k severnímu rameni řeky Chicaga. Mezi chodníky, jež se černaly množstvím lidu, bylo dost místa, aby průvod volně postupoval.

Když překročil most, vešel po Brand Street na velkolepé prostranství, hlavní tepnu chicagského ruchu, která nesla jméno Humboldt Boulevard, a zabočil na jih, když se předtím ubíral na západ. Tímto směrem táhl až k rohu Logan Square, kde policisté museli s námahou uvolňovat cestu mezi hustými řadami zvědavého obecnstva.

Když povoz minul toto místo, zamířil na Palmer Square a objevil se před parkem, jenž rovněž nese jméno slavného učence Humboldta*.

Bylo právě poledne. V Humboldtově parku byla učiněna půlhodinová zastávka, které už bylo třeba, poněvadž cesta byla ještě daleká. Zástupy se pohodlně rozložily na této zelené, proudy vody zavlažované půdě, jejíž povrch měřil přes dvě stě akrů.

Povoz se zastavil, hudba a pěvecké sbory spustily pochod „Star Spangled Banner“, který byl provázen potleskem, jako kdyby to bylo v Music Hallu.

Nejzápadnějšího bodu cesty, který byl v programu průvodu označen, bylo dosaženo o druhé hodině po poledni v Garfield Parku.

*) Alexander von Humboldt (1769–1859) – německý přírodovědec, zeměpisec a cestovatel

Jak patrně, nescházely illinoiskému velkoměstu parky. Jen těch hlavních bylo možné napočítat alespoň patnáct – mezi nimi Jacksonův měřil na pět set osmdesát šest akrů, a celkem pokrývaly dva tisíce akrů* lesa, houští, křovin a trávníků.

Když průvod, zahýbaje k východu, minul úhel, který tvořil Douglas Boulevard, ubíral se jihozápadně, překročil jižní rameno řeky Chicago River, potom Michiganský průplav, který se táhl vzhůru podél řeky. Odtud zbývalo již jen, aby sestupoval na jih podél Western Avenue v délce tří anglických mil a aby tak dorazil do Gage Parku.

Odbila již třetí hodina a bylo třeba udělat novou zastávku, než průvod zabočil do východních částí města.

Tentokrát hudba spustila vesele a bujně, hrajíc s neobyčejnou rozjařeností v nejživějších dvoučtvrtečních taktech nejdivočejší allegra, vypůjčená z repertoáru Lecocqa, Varneye, Audrana a Offenbacha. Bylo to téměř k nevíře, že se davy nedaly působením těchto plesových rytmů do tance. Alespoň ve Francii by tomu nikdo neodolal.

Ostatně počasí bylo překrásné, i když dost chladno. Za prvních dubnových dnů byl konec zimního období ještě vzdálen a plavba na Michiganském jezeře a řece Chicago River byla přerušena od počátku prosince do konce března.

Ale ač byla teplota ještě nízká, vzduch byl tak čistý a slunce, postupujíc na bezoblačném nebi, vysílalo tak jasné paprsky, že se zdálo, jako by se slavnostně obléklo, jak řekli zpravodajové od novin.

Davy lidu se nijak nezmenšovaly. Když tu nebyli diváci severních čtvrtí, byli tu diváci z jižních a ti se starali stejně dobře o skvělou náladu a nadšené provolávání „hurá“ při spatření průvodu.

*) Asi 400 hektarů

Co se týkalo jeho různých skupin, průvod zůstal ve stejném složení jako při svém počátku před palácem v La Salle Street a takovým měl zajisté zůstat až do konce své dlouhé cesty.

Povoz opustil Gage Park a zamířil přímo k východu napříč Garfield Boulevardem.

Na konci tohoto bulváru se rozkládal v celé své velikosti Washington Park, který zaujímal plochu tří set sedmdesáti a jednoho akru.

Zástupy jej naplňovaly stejně jako před několika lety, když byla v jeho sousedství uspořádána velká výstava. Od čtvrté hodiny do půl páté tam byla učiněna přestávka, při které byla pozoruhodně provedena pěveckými sbory Beethovenova skladba *In Praise of God* za hromového potlesku nesčetného posluchačstva.

Potom se pokračovalo stále dál v cestě ve stínu parku až k prostranství, které tvořilo Midway Pleasance spolu se světovým výstavištěm v rozsáhlém Jackson Parku na břehu samotného Michiganského jezera.

Jel tedy povoz k tomuto nyní proslavenému místu? Týkala se ceremonie oslavy, jež každoročně nedopustila, aby se zapomnělo na tu památnou výstavní dobu v chicagských letech?

Nikoliv, když průvod minul Washington Park Club stromořadím Cottage Greveovým, zastavily se první řady národní gardy před parkem, který v této lidnaté čtvrti obklopovaly koleje dráhy svou hojně rozvětvenou sítí.

Průvod se zastavil, a než vstoupil pod stíny mohutných dubů, hudebníci zahráli jeden z nejúchvatnějších Straussových valčíků.

Náležel snad park nějakému zábavnímu klubu a byla snad jeho obrovská síň připravena pro celé to množství pozvaných k nějaké noční masopustní slavnosti?

Brány byly otevřeny dokořán a strážníci museli napnout všechny síly, aby zadrželi stále četnější a hlučnější davy, které na tomto místě vše zaplavily.

Tentokrát nebylo možné vniknout do parku, pouze za podpory vojska, které muselo razit cestu, aby se povoz dostal na konec své patnáct anglických mil dlouhé promenády obrovským městem...

Tento park nebyl vlastně parkem... Byl to Oak Woods Cemetery, nejrozsáhlejší z jedenácti chicagských hřbitovů... A ten povoz byl pohřebním vozem, jenž vezl k poslednímu odpočinku mrtvé tělo Williama J. Hyperbona, jednoho z členů Klubu výstředníků.

II. KAPITOLA

William J. Hypperbone

Ze pánové James T. Davidson, Gordon S. Allen, Harry B. Andrews, John J. Dickinson, George B. Higginbotham, Thomas R. Carlisle byli uvedeni mezi ctihodnými osobnostmi, které se ubíraly bezprostředně za povozem, z toho se nedá usuzovat, že byli nej přednějšími členy Klubu výstředníků.

Abychom řekli pravdu, jedinou výstředností v jejich způsobu života na tomto světě byla ta okolnost, že náleželi k řečenému klubu v Mohawk Street. Snad tito vážení Jonathanovi synové*, zbohatlí při četných a výnosných obchodech s pozemky, solí a naftou, při železnicích, dolech, chovu dobytka, na jatkách, měli úmysl „omráčit“ své krajany v padesáti a jednom státě Unie, Nový a Starý svět svými praamerickými výstřednostmi. Ale jejich veřejný nebo soukromý život neposkytoval nic, co by mohlo vzbuzovat všeobecnou pozornost.

Bylo tam padesát takzvaných největších poplatníků, kteří byli bez stálých styků s chicagskou společností a kteří vytrvale docházeli do místností klubu, meškali celé dny v čítárnách a hernách, pročítajíce tam množství novin a hrajíce tam více či méně vysoké hry, jak se to dělo ve všech klubech. Říkali často, mluvíce o sobě, co dělali v minulosti a co dělají v přítomnosti.

„Rozhodně nejsme vůbec... ale vůbec výstřední!“

*) Tak se přezdívá Američanům

Přece však jeden člen, jak se zdálo, projevoval víc než jeho společníci sklon k podivínství. Ačkoliv se ještě nevyznamenal řadou hlučných, podivínských kousků, soudilo se, že je možné spoléhat na to, že jednou ospravedlní jméno, jež si klub předčasně přisvojil.

Naneštěstí William J. Hyperbone právě zemřel. Ale co nikdy neučinil za svého života, to vykonal jistým způsobem po své smrti, neboť byla to jeho vůle, že jeho pohřeb byl uskutečněn za všeobecného hlučného jásotu a veselí.

Nebožtíkovi Williamu J. Hyperbonovi neminulo ještě v době, kdy náhle skončil svůj život, padesát let. V tom věku to byl velmi hezký muž vysoké postavy, širokých plecí, silných prsou, trochu tuhého držení těla, ale nikoliv bez jisté elegance a noblesy. Měl kaštanové vlasy, které nosil zcela ostříhané, vějířovité plnovous, jehož zlaté vlásky byly promíseny několika stříbrnými, oči tmavomodré, ozářené žhavými zřítelnicemi pod hustým obočím. Jeho ústa měla úplně zachovalý chrup; jeho rty byly trochu sevřené a lehce v koutcích vzhůru zahnuté – což svědčilo o povaze náchylné k žertům, ale též k pohrdání.

Tento skvělý typ severního Američana se těšil doslova železnému zdraví. Nikdy mu lékař neohmatal tepny, nepřehlížel jazyk, nezkoumal hrdlo, neproklepával prsa, nenaslouchal srdci, neměřil teploměrem teplotu jeho těla. A přece nebyl nedostatek lékařů v Chicagu, ano, i zubních lékařů tam bylo velice mnoho – a všichni měli velkou profesionální zručnost, ale žádný z nich neměl příležitost osvědčit ji na něm.

Může se říci, že by žádný stroj – i kdyby měl sílu sta doktorů – nebyl s to, aby jej vytáhl z tohoto světa a dopravil na onen, ale nicméně byl mrtev, mrtev bez pomoci fakulty, a poněvadž jeho život skončil, proto pohřební vůz s ním zastavil před branou oakwoodského hřbitova.

Abychom doplnili obraz tělesné osobnosti portrétem mravní osobnosti, sluší se dodat, že William J. Hyperbone byl povahy velice chladné, velice kladné a že se za všech okolností dovedl ovládat. Že nalézal život v pořádku, bylo odůvodněno tím, že byl filozofem; ale je nutné říci, že je možné lehce užívat filozofie, když má člověk velké jmění a nemá starost o zdraví a rodinu, takže může vlídnost a laskavost spojovat se šlechetností.

Ale naskytá se rovněž otázka, bylo-li to logické, očekávat nějaký výstřední čin od povahy tak praktické a vyrovnané. Byl v minulosti tohoto Američana takový skutek, že by to bylo možné? – Ano, jeden jediný.

Ve věku čtyřiceti let napadlo Williama J. Hyperbona, že se zákonně ožení s dámou z Nového světa, která by měla zcela prokázaný věk sto let a která by se narodila r. 1781, tedy v té době, kdy za velké války byla Anglie nucena kapitulací lorda Cornwallise uznat nezávislost Spojených států amerických. Ale poněvadž ve chvíli, kdy se odebral požádat ji o ruku, ctihodná slečna Anthonia Bourgoynová byla záchvatem dětského dusivého kašle dopravena na onen svět, nemohl návrh Williama J. Hyperbona být příznivě přijat. Ale buď jak buď, jsa věren památce ctihodné slečny, zůstal svobodným a to se může považovat za pěknou a pořádnou výstřednost!

Od té doby nemohlo již nic zkalit jeho život, neboť nebyl z té školy velkých básníků, která se dala strhnout až k těmto velkolepým veršům:

*Ó smrti, mračná bohyně, v níž vše se ztrácí,
do hvězdnatého klína přijmi děti své,
a zbav je smyslu pro čas, počet, prostor náš,
a vrať jim pokoj, který život zkalil jim.*

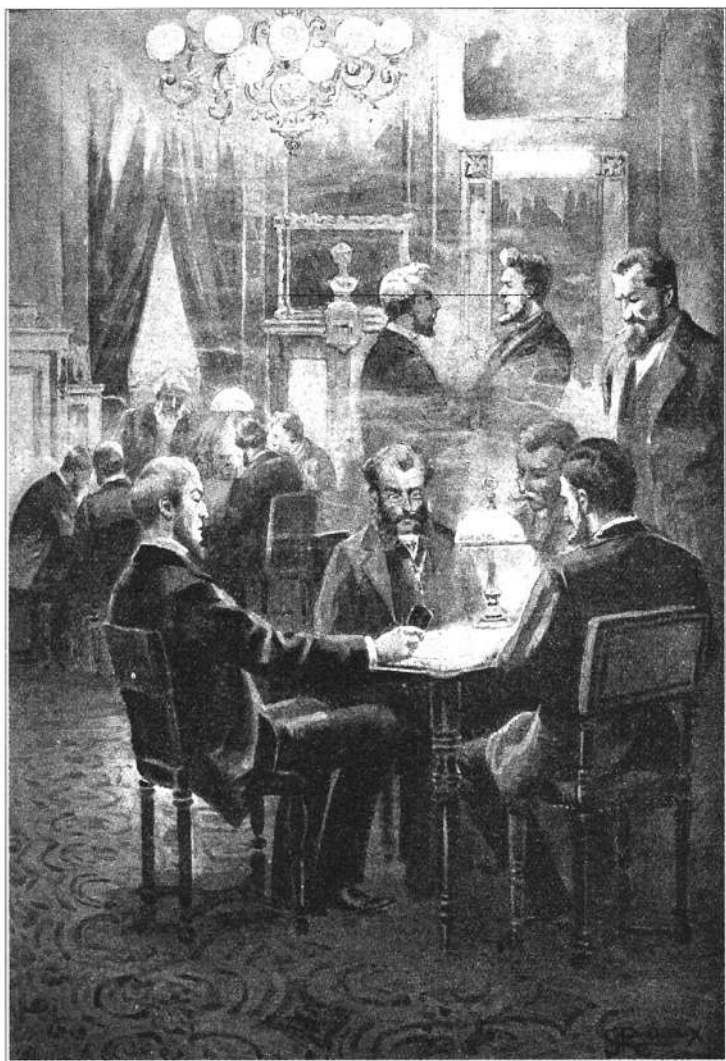
Vskutku, proč by William J. Hyperbone měl nazývat bohyni mračnou? Zda čas, počet, prostor mu někdy překážel zde na zemi? Což neměl úspěch při všem na světě? Nebyl velkým oblíbencem šťastné náhody, která ho všude a vždy zahrnovala svou přízní? Když mu bylo dvacet pět let, měl již nějaké jmění; dovedl je zesateronásobit, pak stokrát i tisíckrát zvětšit ve šťastných spekulacích, chráněn před všemi nehodami. Pocházel z Chicaga a nečinil nic jiného, než že sledoval zázračný rozvoj tohoto města, jehož čtyřicet šest tisíc hektarů, – jak tvrdí jeden cestovatel – které r. 1823 měly cenu dvou tisíc pěti set dolarů, v době vyprávění našeho příběhu měly již hodnotu osmi miliard dolarů. Bylo to tedy za příznivých okolností, kdy se kupovalo za cenu nízkou a prodávalo za cenu poměrně vysokou, kdy za pozemky k stavbě domů o dvaceti osmi poschodích byly placeny dva až tři tisíce dolarů za yard*, k čemuž se družily podíly na zisku ze železnic, nafty a dolů, že William J. Hyperbone se mohl obohatit takovým způsobem, a zanechat tak obrovské jmění. Slečna Anthonia Bourgoynová neučinila vůbec dobře, že si nedopřála tak krásný sňatek.

Celkem vzato, bylo-li to přirozené, že neúprosná smrt zachvátila stoletou slečnu při tomto věku, bylo zajisté oprávněné divit se tomu, že William J. Hyperbone, nemaje věku ještě ani půl století, navíc při plném životě a plné síle, musel odejít na onen svět, který neměl důvod považovat za lepší.

A nyní, když ho již nebylo, komu měly připadnout miliony ctihodného člena Klubu výstředníků?

Nejdřív se musíme ptát, zda snad nebyl klub ustanoven za univerzálního dědice prvního ze svých členů, jenž zemřel od jeho založení – což by mohlo přimět jeho druhy, aby později následovali tento příklad.

*) Jeden yard, anglický loket, rovná se 0,91 metru

... William J. Hypperbone mnohem více žil v klubu...

Sluší se uvést, že William J. Hypperbone mnohem více žil v klubu v Mohawk Street než ve svém paláci v La Salle Street. Tam obědval, tam odpočíval, tam se bavil, a mezi zábavami – to je třeba poznamenat – nejživěji se věnoval hře, nikoliv šachu, také ne jacquetu nebo trik-traku, ani kartám, ani baccaratu, ani třiceti a čtyřiceti, ani lansquenetu nebo pokeru, ani piketu, bulce nebo whistu, nýbrž jedině hře, kterou uvedl do svého klubu a které dával vždy přednost před ostatními.

Byla to hra zvaná „Husa“, ušlechtilá hra Řeků, více či méně upravená. Nelze ani povědět, jak velice si ji William J. Hypperbone oblíbil, a tato jeho náruživost posléze zachvátila i jeho druhy. Rozjařoval se při skákání z jednoho pole na druhé, při rozmarech kostek, při vyhazování „husy“ za „husou“, aby se dosáhlo poslední z těchto obyvatelů kuřího dvora, při procházení se po „mostě“, při meškání v „hospodě“, při ztracení se v „labyrintu“, při padání do „studně“, při zazdění do „žaláře“, při narážení na „umrlčí lebku“, při návštěvě domků „námořníka, rybáře, přístavu, jelena, mlýna, hada, slunce, přílby, lva, králíka, květináče“ atd.

Rozumí se, že mezi bohatými osobnostmi Klubu výstředníků výhra podle pravidel hry obnášela tisíce dolarů a že ten, kdo ji bral, třebaže byl sebebohatší, pocítil rozkoš, když mohl tak velkou sumu vsunout do své kapsy.

Tak žil William J. Hypperbone již po deset let ve svém klubu, jinak se omezoval na několik procházek podél Michiganského jezera. Nikdy neměl touhu potloukat se světem a jeho cesty se omezovaly jen na Spojené státy americké. Proč by tedy jeho druhové, s nimiž měl nejlepší styky, nemohli po něm dědit? Copak nebyli jediní z lidí jemu podobných, k nimž byl připoután svazky sympatie a přátelství? Copak s ním nesdíleli jeho nesmírnou náruživost pro ušlechtilou hru „Husa“, při které s ním bojovali na témže poli, kde náhoda připravovala tolik

překvapení? A navíc, neměl William J. Hypperbone sám myšlenku založit výroční cenu na počest toho ze svých spoluhráčů, jenž by vyhrál nejvíce partií mezi 1. lednem a 31. prosincem?

Je již čas, abychom pověděli, že nebožtík neměl ani rodinu, ani dědice přímého nebo nepřímého, ani příbuzného, který by mohl po něm dědit. Kdyby umřel bez pořízení o svém jmění, připadlo by přirozeně americké Unii, jež by je přijala jako kterékoliv mocnářství, aniž by se dala prosit.

Ostatně aby vešlo ve známost, jaká byla poslední vůle zemřelého, nebylo třeba nic jiného než se uchýlit do Streiden Street č. 17 k panu notáři Tornbrockovi a poptat se ho, zda existuje závěť pana Williama Hypperbona a jaké v ní jsou podmínky a výhrady.

„Pánové,“ odpověděl notář Tornbrock k pánům Georgesi B. Higginbothamovi, předsedovi, a Thomasu R. Carlislovi, kteří byli Klubem výstředníků vysláni k prozkoumání této závažné věci, „očekával jsem návštěvu, která mi slouží ke cti...“

„Nám také slouží ke cti,“ odpověděli oba členové klubu, uklánějíce se.

„Ale,“ dodal notář, „než se budeme zabývat závětí, je nutné postarat se o pohřeb zvěčnělého...“

„Co se toho týče,“ podotkl George B. Higginbotham, „ptám se, zda by neměly být pohřební obřady našeho nebožtíka slavné a důstojné?“

„Mohu se jen podrobit posledním pořízením svého klienta, která jsou obsažena v této obálce,“ odvětil notář Tornbrock, ukazuje na balíček, jehož pečeť zlomil...

„A jaký tedy bude pohřeb?“ zeptal se Thomas R. Carlisle.

„V každém případě nádherný a veselý, pánové, za doprovodu hudby a pěvců, a rovněž za velké účasti obecenstva, které se zajisté nebude zdráhat provolávat veselé ‚hurá‘ na počest Williama J. Hypperbona!“

„Očekával jsem to od člena našeho klubu,“ řekl prezident, kývaje hlavou.

„Nemohl se dát zakopat jako obyčejný smrtelník,“ doložil Thomas R. Carlisle.

„Dále,“ pokračoval notář Tornbrock, „projevil William J. Hyperbone svou vůli, že obyvatelstvo Chicaga má být při jeho pohřbu zastoupeno vysláním šesti členů, kteří mají být vylosováni za zvláštních okolností. Vzhledem k tomuto návrhu vložil do osudí před několika měsíci jména všech svých chicagských spoluobčanů obou pohlaví mezi dvacátým a šedesátým rokem věku. Včera, jak mně v instrukcích bylo uloženo za povinnost, jsem provedl vylosování za přítomnosti starosty a jeho náměstků. Nato jsem šesti osobám, jejichž jména byla tažena nejprve, podal v doporučeném dopise zprávu o ustanoveních zvěčnělého o pohřbu a pozval jsem je, aby zaujaly první místo v čele průvodu, a zároveň je poprosil, aby se nevyhýbaly povinnosti vzdát nebožtíkovi poslední poctu...“

„A lidé, ti se budou chránit, aby při tom scházeli,“ zvolal Thomas R. Carlisle, neboť soudil, že na ně bude v závěti vydatně pamatováno... nejsou-li dokonce ustanoveni za jediné dědice...

„To je docela možné,“ řekl notář Tornbrock, „a nedivil bych se tomu.“

„A co se žádalo na těch osobách, které byly losem zvoleny?“ vyzvídal George B. Higginbotham.

„Jediná věc,“ odvětil notář, „tou podmínkou je, aby byly narozeny a bydlely v Chicagu.“

„Jakže... žádná jiná?“

„Nikoliv.“

„Nuže, to tedy víme,“ odvětil Thomas R. Carlisle. „A nyní dovolte, pane Tornbrocku, v kterou dobu má být otevřena závěť?“

„Patnáct dní po smrti.“

„Až po patnácti dnech?“

„Ano... jak to stanoví poznámka, která je k závěti připojena... tedy 15. dubna...“

„A nač ten odklad?“

„Protože můj klient chtěl, než se jeho poslední vůle prohlásí, aby bylo naprosto jisté, že jeho život neodvolatelně přešel ve věčný spánek.“

„Byl to člověk praktický, ten náš přítel Hyperbone!“ podotkl George B. Higginbotham.

„Člověk si nemůže být nikdy jistý,“ připojil Thomas R. Carlisle, „leda, že by se dal spálit...“

„A pak se ještě,“ pospíšil dodat notář, „vydává v nebezpečí, že bude spálen zaživa...“

„To je sice pravda,“ namítl předseda, „ale co na tom, člověk je pak přece jen jistý, že je mrtev!“

Ale buď tomu jakkoliv; zde nešlo o otázku spálení těla Williama J. Hyperbona, jeho mrtvola byla v rakvi položena pod draperie pohřebního vozu.

Rozumí se samosebou, že když se zpráva o skonu Williama J. Hyperbona rozšířila ve městě, učinila tam téměř zázračný dojem.

Zde uvádíme, co bylo oznámeno v prvních hodinách po smrti.

Dne 30. března odpoledne seděl ctihodný člen Klubu výstředníků s dvěma svými druhy u stolu při ušlechtilé hře „Husa“. Právě udělal počáteční vrh kostek, totiž devět, složených šesti a třemi očky, což byl počátek nejšťastnější, který ho poslal na padesáté šesté pole.

Náhle jeho tvář zrudla návalem krve, jeho končetiny ztuhly. Chtěl povstat, zvedl se, ale zapotácel se, vztáhl ruce, a byl by padl na podlahu, kdyby ho John T. Dickinson a Harry B. Andrews nezachytili svýma rukama, načež ho položili na divan.

Bylo třeba poslat pro lékaře. Přišli hned dva. Prohlásili, že William J. Hypperbone podlehl návalu krve do mozku – že vše je tedy skončeno, a Bůh ví, že se velmi dobře vyznali ve zjišťování smrti – pánové doktor Bumham z Cleveland Avenue a doktor S. Buchanan z Franklin Street!

Hodinu nato byl zemřelý dopraven do komnaty ve svém paláci, kam ctěný Tornbrock, notář, jenž byl o tom ihned zpraven, se bez otálení odebral. První notářovou starostí bylo, aby otevřel obálku, která obsahovala nebožtíkova ustanovení o jeho pohřbu.

Nejprve mu bylo uloženo, aby vytáhl z osudí jména šesti lidí, kteří se mají připojit k pohřebnímu průvodu. Jejich jména byla obsažena se sto tisíci jiných v obrovském osudí, postaveném uprostřed dvorany paláce.

Když se tato podivínská podmínka rozhlásila, lze si snadno představit, jaká mračna novinářů útočila na notáře Tornbrocka. Dostavili se jak zpravodajové listů *Chicago Tribune*, *Chicago Inter-Ocean*, *Chicago Evening Journal*, které jsou republikánské či konzervativní – tak i listů *Chicago Globe*, *Chicago Herald*, *Chicago Times*, *Chicago Mail*, *Chicago Evening Post*, jež jsou demokratické či liberální, jakož i *Chicago Daily News*, *Daily News Record*, *Freie Presse* i *Staats-Zeitung*, které jsou politicky nezávislé. Palác v La Salle Street se po celé půldne nevyprázdnil. Ale to, oč se tito slídiči po zprávách, tito sběratelé různých událostí, tito redaktori senzačních kronik drali, nebyly podrobnosti o smrti Williama J. Hypperbona, jež nastala tak netušeně a nečekaně ve chvíli výtečného vržení kostek, při kterém padlo devět šestkou a trojkou... Nikoliv! Středem zájmu byla jména šesti privilegovaných, která měla být vytažena z osudí.

Notář Tornbrock, jehož zástup tísnil a rozčiloval, se vyprostil ze situace jako člověk praktický, jakými jsou jeho krajané

většinou, a to v míře vzácné. Nabídl se, že dá ta jména do dražby a že je poskytne novinám, které za ně zaplatí největší sumu s tou podmínkou, že peníze budou rozděleny mezi dvacet dvě nemocnice města Chicago.

Tribune nad svými soupeři zvítězila. Stálo to deset tisíc dolarů. Zvítězila v dražbě po urputném boji proti *Chicago Inter-Ocean*, když vyhnala cenu na takovou výši.

Toho dne si mnuli ruce radostí správcové chicagských nemocnic.

Ale byl to také druhého dne velkolepý úspěch pro mocné noviny a byl to také znamenitý příjem ze dvou milionů pěti set tisíc čísel! Výtisky bylo třeba po statisících posílat do padesáti a jednoho státu, z nichž se Unie v té době skládala.

„Jména,“ křičeli kolportéři, „jména těch šťastných smrtelníků mezi všemi, která byla vylosována ze všeho chicagského obyvatelstva.“

Těchto šťastných lidí bylo zkrátka a dobře celkem šest.

Ostatně *Tribune* byla zvyklá na takové smělé kousky a čeho by se nemohly odvážit ty noviny z Dearbom a Madison Street, které byly výtečně redigovány, navíc s ročním rozpočtem na jeden milion dolarů, a jejichž akcie vydané po tisíci dolarech se platily po dvou tisících dolarech.

Mimoto, nemluvě o čísle z 1. dubna, *Tribune* uveřejnila těch šest jmen ve zvláštních otiscích, jež agenti časopisu rozšiřovali až v nejvzdálenějších osadách Spojených států amerických.

Zde jsou v pořádku, v jakém je osud určil, uvedena ta jména, která obíhala svět po dlouhé měsíce, za nejzvláštnějších okolností a obrátů, o nichž by si nedovedl učinit představu ani nejvynalézavější romanopisec francouzský:

Max Réal,
Tom Crabbe,
Hermann Titbury,
Harris T. Kymbale,
Lissy Wagová,
Hodge Urrican.

Jak patrně, z těchto šesti osobností náleželo pět k pohlaví silnému a jediná k pohlaví slabému, může-li se tato kvalifikace přisuzovat také americkým ženám.

Nicméně zvědavost obecnstva nebyla v první chvíli úplně uspokojena. Kdo byli nositelé těchto šesti jmen, kde bydleli, k jaké třídě náleželi, o tom *Tribune* nemohla svým nesčetským čtenářům ihned podat zprávy.

A rovněž se vkrádala otázka, jsou-li vítězové tohoto posmrtného vylosování v této chvíli ještě naživu?

Jména byla do osudí vložena již před nějakou dobou, před několika měsíci, a i kdyby nikdo z těch osudem vyvolených nezemřel, mohl přece některý nebo několik z nich opustit Ameriku.

Kromě případu, budou-li s to, aby to učinili, nikdo nepochyboval, ač nebyli na toto tázání, že zaujmou svá místa kolem pohřebního vozu. Nepředpokládalo se, že by odpověděli odmítnutím, že by neuposlechli podivínského, ale opravdového pozvání Williama J. Hypperbona – výstředního muže alespoň po smrti – že by odmítli výhody, které, o čemž nikdo nepochyboval, obsahovala pro ně závěť, uložená v kanceláři notáře Tornbrocka...

Nikoliv! Budou zde zajisté všichni, neboť oni se mohli právem považovat za dědice velkého jmění po zemřelém, a jeho dědictví tak jistě unikne choutkám státu.

A tak se skutečně stalo, že po třech dnech se těch šest, aniž se znali, objevilo u vnějšího schodiště paláce v La Salle Street

před notářem, který zjistil totožnost každého z nich a vložil do jejich rukou girlandy, splývající z pohřebního vozu.

Jaké zvědavosti a zároveň jaké závisti byli všeobecným terčem! Poněvadž podle ustanovení Williama J. Hyperbona bylo každé znamení smutku předem vyloučeno z tohoto neobvyčejného pohřbu, podrobili se všichni této podmínce uveřejněné v novinách a oblékli se do svátečních šatů – do šatů, které svou jakostí a svým střihem naznačovaly, že tyto osoby náležejí k nejrozličnějším třídám společnosti.

Byli rozestaveni v tomto pořádku:

V první řadě: Max Réal vpravo, Lissy Wagová vlevo.

V druhé řadě: Hermann Titbury vpravo, Hodge Urrican vlevo.

V třetí řadě: Harris T. Kymbale vpravo, Tom Crabbe vlevo.

Tisícerym „hurá“ byli uvítáni, když zaujali svá místa – někteří na tyto výkřiky odpovídali vlídnými posunky, jiní neodpovídali vůbec.

A když vrchní náčelník policie dal signál, vydali se na cestu a kráčeli po osm hodin ulicemi, stromořadími a bulváry chicagského velkoměsta.

Těch šest osob, pozvaných k pohřbu Williama J. Hyperbona, se nikdy nevidělo, ale nyní se brzy seznámily. A kdo ví, protože lakota lidská je nenasytná, zdali se tito kandidáti budoucího dědictví již nepovažovali za soupeře, zdali se neobávali, aby pozůstalost nepřipadla jedinému z nich, místo aby byla rozdělena mezi všech šest!

Viděli jsme, jak pohřební slavnost byla vykonána, za jakého návalu lidu se rozvíjela její nádhera od La Salle Street až po oakwoodský hřbitov, jaké sbory pro zpěv a hudební kusy, které naprosto neměly pohřební ráz, byly předneseny, a jakými veselými výkřiky byl průvod všude na celé cestě vítán a pozdravován na počest zesnulého!

A nyní již nezbývalo než vejít do vnitřku ohrady mrtvých, a aby byl do hloubi svého hrobu položen k věčnému spánku William J. Hypperbone z Klubu výstředníků.

III. KAPITOLA

Oak Woods

Jméno Oak Woods naznačovalo, že místo, které hřbitov zaujímal, bylo kdysi pokryto dubovým lesem. Dub byl hlavním stromem rozsáhlých samot státu Illinois, jenž se kdysi pro bohatost rostlinstva nazýval Prairie State.

Ze všech pomníků, které se na hřbitově nalézaly – několik z nich bylo předního řádu – žádný nemohl být přirovnán k pomníku, jež William J. Hypperbone si dal zbudovat o několik let dříve, než ho osobně užil.

Jak známo, jsou americké hřbitovy, stejně jako anglické, pravými parky. Neschází tam nic, co může zrak okouzlit: ani trávníky, ani stíny, ani tekoucí voda. Nezdá se, že by zde duše mohla truchlit. Ptáci tam šveholí veseleji než jinde, snad proto, že jejich bezpečnost v těch polích, věnovaných poslednímu odpočinku je úplná.

Blízko malého jezírka, jehož voda byla značně chladná a průhledná, se zvedalo mauzoleum, zbudované podle plánů a péči ctihodného Williama J. Hypperbona. Pomník, postavený ve stylu anglosaské architektury, se propůjčil ke všem možným fantaziím gotického slohu smíšeného s renesancí. Byl zároveň kaplí svým průčelím, nad nímž se zvedala zvonice, jejíž hrot vyčníval sto stop nad zemí, jakož i vilou či letohrádkem podle tvaru střechy a podle svých dvojitých oken z barevného skla.

Bohatě zdobená zvonice se opírala o pilíře v průčelí a skrývala zvon jasného zvuku, který odbíjel hodiny světelného orloje, jenž se pod ním nalézal. Kovový hlas zvonu, který unikal lomenou pozlacenou stříškou, byl slyšet za ohrazením hřbitova Oak Woods až po břehy Michiganu.

Hrobka měřila sto dvacet stop délky a šedesát stop šířky. Tvořila ve svém půdorysu latinský kříž, zakončený klenutým obloukem. Mříže, kterými byla obehnaná, byly krásnou kovanou prací z aluminia a opíraly se o lampové sloupy v určité vzdálenosti od sebe rozestavené. Za nimi se nalézaly překrásné, stále zelené stromy, mezi nimiž bylo postaveno mauzoleum.

Dveře těchto mříží vedly do stromořadí vroubeného sloupy s hlavicemi až ke schodišti, sestávajícímu z pěti stupňů z bílého mramoru. Na konci širokého schodiště bylo vidět velké dveře, jejichž křídla byla bronzová a představovala vyřezávanou spleť ovoce a květin.

Dveřmi se vstupovalo do předsíně opatřené divany zlatem a stříbrem pobitými s ozdobným květinovým stolkem z čínského porcelánu, na němž byla stále čerstvá kytice. Z klenutí visel křišťálový lustr o šesti ramenech, na nichž byly upevněny elektrické lampičky. Měděnými otvory v koutech vnikalo stejnoměrné teplo z topného přístroje, jež za studeného období obstarávali strážci hřbitova.

Zrcadlovými dveřmi se odtud pak vstupovalo do hlavní místnosti hrobky. Tou byla prostranná síň okrouhlého tvaru, v níž bylo vidět výstřední přepych, který si mohl dovolit jen arcimilionář, jenž chtěl i po své smrti dále žít v přepychu. Uvnitř se rozlévalo světlo stropem z matně broušeného skla. Stěny sálu byly opatřeny arabeskami, proplétaným větrovím, vypouklými ozdobami, květinovou okrasou a vše prozrazovalo tak jemnou sochařskou práci jako v Alhambře. Spodek okras se ztrácel za divany potaženými zářivou látkou. Tu

a tam stály sochy z bronzu a mramoru, faunové a nymfy. Mezi sloupy oslňující štukatérské práce, na nichž spočívalo pásové klenutí, visely obdivuhodné obrazy moderních mistrů, většinou krajiny, od jejichž zlatých rámců se odráželo světlo. Široké pásy měkkých koberců pokrývaly dlažbu ozdobenou lesklou mozaikou.

Za síní v hloubi mauzolea se nalézal dost prostranný výklenek, osvětlený širokým oknem, jehož jasné tabule vzplály, když se slunce, chýlíc se k západu, dotklo jich svými šikmými paprsky. Toto klenutí bylo opatřeno všemi předměty moderního nábytku. Křesla, lenošky, houpací židle a pohovky překázely v cestě v úmyslném nepořádku. Na stole ležely knihy a brožurky, noviny a měsíčníky ze Spojených států amerických i z ciziny. Za sklem nádherné kredence, opatřené příbory, nabízely se různé zákusky, které se mohly každou chvíli předložit a jež se každý den obnovovaly, velice chutné konzervy, obložený chléb, koláčky, cukrovinky, láhve jemného vína, lahvičky likérů, na kterých se leskly značky nejlepší jakosti. Jak šťastně bylo toto místo zařízeno pro čtení, odpočinek a jídlo.

Ve středu síně, na který padalo nejvíce světla z kopule, se zvedala hrobka z bílého mramoru, ozdobená bohatými a jemnými skulpturami, zakončenými v rozích figurou heraldického zvířete. Hrobka obklopená kruhem ozářených koulí byla otevřená a kamenná deska, která ji měla uzavřít, byla vzprámená. Zde tedy měla být uložena rakev, ve které odpočívalo tělo Williama J. Hyperbona na polštáři z bílého atlasu.

Takové mauzoleum nemohlo zajisté vnuknout pohřební myšlenky. Spíš vzbuzovalo radost než smutek. V čistém vzduchu, který je naplňoval, nebylo možné pozorovat šešlestění křídel smrti, jež se pohybují nad jinými hroby hřbitova. Krátce řečeno, copak to nebyl náhrobek podivinského Američana, který si určil tak málo zarmucující pohřební program, jenž měl být

u náhrobku ukončen ceremonií, při níž se měly veselé zpěvy mísit s veselým voláním davů?

Sluší se uvést, že William J. Hypperbone neopomněl nikdy přicházet dvakrát v týdnu, ve středu a v pátek, aby strávil několik hodin uvnitř svého mauzolea. Občas ho provázelo několik jeho druhů. Bylo to nejpohodlnější a nejklidnější místo k přátelským pohovorům. Rozloženy na divanech ve výklenku nebo sedíce u stolu, tyto ctihodné osoby četly nebo hovořily o politice, o kurzech cenných papírů a zboží, o vzrůstání se řvavého vlastnictví čili přepjatého politického smýšlení v různých třídách americké společnosti, o prospěšnosti či neprospěšnosti zákona McKinleyova, jímž se vážní muži stále obírali. A zatímco tak rozprávěli, sluhové jim podávali druhou masitou snídani. Načež, když tak příjemně strávili dopoledne, ekvipáže zavezly do jejich paláců členy Klubu výstředníků.

Rozumí se samosebou, že nikdo kromě majitele nemohl vniknout do jeho „oakwoodského letohrádku“, jak jej nazýval. Druhý klíč měl jediné strážce hřbitova, jenž měl na starosti udržovat řečený letohrádek v pořádku.

Nelze popřít, že nelišil-li se William J. Hypperbone od lidí sobě podobných ve skutcích svého veřejného života, alespoň jeho soukromý život, rozdělený mezi klubem v Mohawk Street a mauzoleem na hřbitově Oak Woods, byl tak zvláštní, tak podivínský, že připouštěl, aby byl zařazen mezi výstřední osoby své doby.

Abý výstřednost byla hnána do krajnosti, nescházelo nic jiného, než aby nebožtík nebyl vlastně ani mrtev. Ale nechť se stanou dědici kdokoliv, v tomto případě mohli být upokojeni. Nešlo v tomto případě o smrt zdánlivou, nýbrž o smrt skutečnou a právoplatnou.

V té době se ostatně již užívalo paprsků X pruského profesora Elbinga, známých pod jménem *Kritikstrahlen*. Tyto paprsky

Bylo to nepohodlnější a neklidnější místo k přátelským pohovorům.

měly tak prolínavou sílu, že pronikaly celým lidským tělem a že se jich užívalo k fotografickému vyobrazení nitra, podle něhož lze posoudit, je-li tělo mrtvé či živé.

Tato zkouška byla vykonána na Williamu J. Hyperbonovi, a obraz, jenž byl takto zhotoven, nezanechal v myslích lékařů žádné pochybnosti. Tělesný stroj vypověděl službu, „defunctuositá“ – tohoto slova užili lékaři ve svém dobrozdání – byla zcela jistá a nemohlo se jim vytýkat, že by se dopustili omylu a dali tělo příliš brzo pohřbít.

Bylo právě pět hodin čtyřicet pět minut, když pohřební vůz projel branou hřbitova. Bylo to v prostřední části hřbitova, u cípu jezírka, kde mauzoleum stálo. Průvod, nezměněný ve svém pořádku, který vzrostl o dav strašně se tísnícího lidu, takže policejní strážníci museli napnout všechny síly, aby se mohlo postupovat, zamířil k jezírku pod krytem vysokých stromů.

Zastavil se před mříží, jejíž svítlny vrhaly oslepující lesk svých obloukových lamp do prvních stínů večera.

Celkem mohlo nejvíc sto účastníků najít místa uvnitř mauzolea. Jestliže by tedy pohřební program obsahoval několik bodů, musely se vykonat venku.

A vskutku tomu tak bylo. Když se průvod zastavil, řady se stlačily, ale braly ohled k šesti nosičům girland, kteří měli rakev doprovodit až ke hrobu.

Nastal zmatený hluk v zástupech, dychtivých, aby viděly a slyšely. Ale postupně se vřava uklidnila, zástupy stály nepohnutě, šum minul a kolem mříže zavládlo ticho.

Nato pronesl řeč duchovní, reverend Bingham, který zemřelého provázel až k jeho poslednímu odpočinku. Účastníci ji vyslechli zbožně a v této, ale jen v této jediné chvíli měl pohřeb náboženský ráz.

Po jeho slovech, pronesených pronikavým hlasem, který se daleko rozléhal, následovalo provedení slavného Chopinova

pochodu, jenž má mocný účinek při obřadech tohoto druhu. Ale kapela užila živějšího taktu, než se snášelo s notami velkého mistra, jehož živost odpovídala spíš náladě posluchačů a přání zesnulého.

Po této Chopinově skladbě následoval hlavní bod programu. Jeden z druhů Williama J. Hyperbona – onen, s nímž byl sloučen svazky nejtěsnějšího přátelství – předseda George B. Higginbotham, se odloučil od zástupu, postavil se před vůz a pak ve skvělé řeči načrtl běh života svého přítele slovy, jimiž zároveň obhajoval jeho jednání. Řekl:

„Již ve dvaceti pěti letech byl majitelem jistého jmění, z něhož William J. Hyperbone dovedl těžit... Uměl šťastně kupovat pozemky; jejich yard povrchu stojí nyní tolik, jako by je pokryl zlatem... Byl povýšen do stavu milionářů města... což znamená totéž jako veleobčanů Spojených států amerických... Byl obezřelým akcionářem mocných železničních společností... Byl chytřým spekulantem, který se vrhal na obchody, jež přinášely velký zisk... Byl šlechetným dárcem, vždy připraveným, aby podpisoval výpůjčky své vlasti v den, kdy by pocítila potřebu udělat výpůjčku, tuto potřebu však nepocítila... Byl výtečný druh, kterého v něm ztratil Klub výstředníků, jenž se jeho členstvím proslavil. Byl člověkem, jehož život, kdyby se prodloužil na padesátku, by naplnil svět obdivem... Ostatně on byl z těch génů, kteří se neodhalují, až když už nejsou! Aniž by bylo třeba mluvit o jeho pohřbu, poněvadž se vykonal za známých okolností uprostřed návalu všeho obyvatelstva, lze se domnívat, že poslední vůle Williama J. Hyperbona uloží neobyčejné podmínky jeho dědicům... Není pochybnosti, že jeho závěť obsahuje takové výhrady, že to způsobí obdiv obou Amerik, Severní i Jižní, které mají tutéž cenu jako ostatní čtyři světadíly dohromady!“

Tak mluvil George B. Higginbotham a způsobil svou řečí všeobecné pohnutí. Zdálo se, jako by se byl William J. Hyperbone

objevil před očima davu a jako by mával v jedné ruce závětí, která měla učinit nesmrtelným jeho jméno, a druhou jako by sypal na hlavy šesti vyvolených milionů svého jmění!

Při řeči nejdůvěrnějšího přítele zemřelého obecnstvo odpovídalo chvalným mumláním, které se pozvolna šířilo až do posledních řad v ohrazení hřbitova Oak Woods. Ti, kdo ta slova slyšeli, sdělovali svůj dojem těm, kdo již nemohli nic slyšet a kteří přesto nebyli nejméně dojatými mezi účastníky.

Potom pěvecké sbory a hudba, spojené v bouřlivý celek hlasů a nástrojů, přednesly bouřlivé „Haleluja“ z Händlova Mesiáše.

Ceremonie končila, body programu byly vyčerpány, a přece, jak se zdálo, obecnstvo očekávalo nějakou neobyčejnou věc, snad nadpřirozenou. Ano! Mysli byly tak předrážděny, že nikdo by to nepovažoval za překvapující, kdyby náhle nastala změna v přírodních zákonech, kdyby se nějaká alegorická figura objevila na nebi, jako se kdysi zjevil Konstantinovi kříž s nápisem *In hoc signo vinces*, kdyby se náhle slunce zastavilo jako za časů Joshuy, aby osvěcovalo tuto velkou manifestaci ještě hodinu, zkrátka, aby se udál jeden z těch zázraků, jejichž pravdivost by ani nejzuřivější svobodný myslitel nemohl popřít...

Ale tentokrát nezměnitelnost přírodních zákonů zůstala neporušena a svět nebyl nikterak zmaten zjevy vyššího řádu.

Nastal okamžik, aby rakev byla sundána z vozu, donesena dovnitř síně a uložena v hrobce. Měla být nesena osmi sluhů zesnulého, oblečenými do slavnostní livreje. Přiblížili se k ní, odhrnuli z ní pokrývky, dali si ji na ramena a ubírali se ke dveřím mřížoví.

Šestka kráčela v tomtéž pořádku, jaký zachovávala od odchodu z paláce v La Salle Street. Ti na pravé straně drželi rukou levou a ti na levé straně rukou pravou stříbrná držadla rakve

podle poučení, jaké jim ve svém pozvání dal pořadatel ceremonií.

Členové Klubu výstředníků, civilní a vojenští hodnostáři, kráčeli po jejich boku. Poté se dveře mřížoví zavřely, ale přesto předsín, dvorana a výklenek mauzolea sotva stačily pro všechny.

Venku se nahromadili ostatní pozvaní z průvodu, dav se stlačil z různých částí oakwoodského hřbitova a množství lidí viselo jako lidské hrozny na větvích stromů obklopujících náhrobek.

V tu chvíli zahlaholily trubky národní gardy, div trubačům plíce nepukly a mohlo se zdát, že účastníci pohřbu se nalézají v údolí Josafatu při počátku Posledního soudu.

V tom okamžiku bylo vypuštěno množství ptáků, ozdobených pestrobarevnými stužkami, kteří se rozptýlili nad hladinou jezírka, nad korunami stromů, vyrážejíce ze sebe radostný křik, že se jim dostalo osvobození, a zdálo se, že duše zemřelého, unášena jejich letem, se zvedala k oblakům.

Zatím byla rakev nesena po stupních schodiště, prošla prvními i druhými dveřmi a zastavila se několik kroků od hrobky, do které ji nosiči spustili.

Reverend Bingham opět pozvedl svůj hlas, žádaje Boha, aby široce otevřel brány nebeské nebožtíkovi Williamu J. Hyperbonovi a aby mu dopřál věčné pohostinství v nebesích.

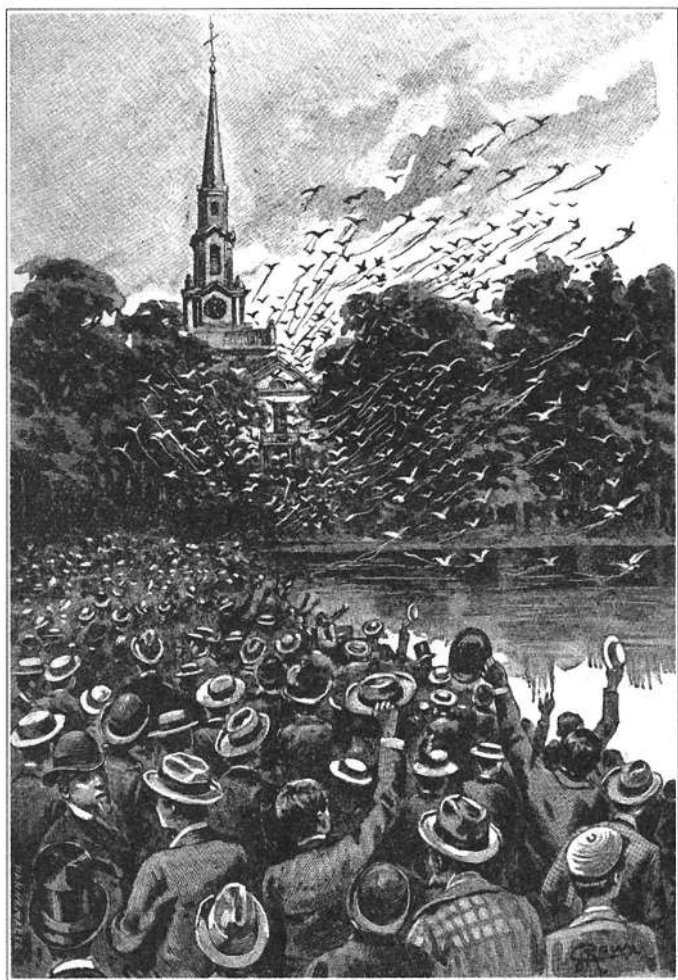
„Sláva ctihodnému Hyperbonovi!“ provolal hlučným a jasným hlasem pořadatel obřadu...

„Sláva... sláva... sláva!“ opakovali přítomní.

A po nich venku z tisíců úst se rozléhalo poslední „sbohem“.

Nato *Šestka* jako v procesí obešla hrob, přijala pozdrav George B. Higginbothama jménem členů Klubu výstředníků a chystala se k odchodu ze síně.

Nezbývalo již nic, než aby byla spuštěna těžká mramorová deska, na níž byly vyryty jméno, příjmení a tituly zemřelého.

V tom okamžiku bylo vypuštěno množství ptáků...

Notář Tornbrock učinil nyní několik kroků kupředu; vytáhl z kapsy listinu týkající se pohřbu a přečetl poslední řádky, které zněly takto:

Mou vůlí je, aby hrob můj zůstal otevřen ještě dvanáct dní a aby po uplynutí této doby, ráno řečeného dvanáctého dne, šest osob ustanovených losem, které mají následovat můj pohřeb, přišlo složit své navštívenky na mou rakev. Poté budiž náhrobní kámen položen na své místo a notář Tornbrock nechť přijde řečeného dne úderem dvanácté hodiny v poledne do sálu divadla Auditoria a tam ať přečte mou závěť, která je v jeho rukou.

William J. Hyperbone

Každým způsobem byl nebožtík podivín a kdo ví, zdali toto pohrobní podivínství bude posledním...

Účastníci pohřbu se vzdálili a strážce hřbitova zavřel dveře hrobky a pak dveře mřížoví. Bylo již téměř osm hodin.

Počasí bylo stále krásné. Zdálo se, jako by jasnost oblohy byla při prvních stínech večera ještě větší. Nesčíslné hvězdy se třpytily na nebeské klenbě, přidružující svůj mírný třpyt k světlu lamp, které zářily kolem mauzolea.

Dav se zvolna vytrácel různými východy ze hřbitova; zcela pochopitelně toužil po odpočinku na konci tak únavného dne. Nějakou chvíli ještě rušila vřava kroků klid sousedních ulic, až konečně v této vzdálené oakwoodské čtvrti zavládlo úplné ticho.

IV. KAPITOLA

Šestka

Druhý den si Chicago hledělo zase svých prací. Různé jeho čtvrti nabyly opět své všední tvářnosti. Ale ač se jeho obyvatelstvo již nevalilo jako minulého dne podél tříd, ulic, stromořadí a bulvárů, kudy se pohřební průvod ubíral, stále se nemálo zabývalo překvapeními, která nepochybně přinese závěť Williama J. Hypperbona. Ozývaly se otázky, jaké výhrady bude obsahovat, jaké závazky, podivínské nebo ne, bude ukládat těm šesti, zdali se jim dostane dědictví a necílí-li to všechno snad k nějaké záhrobní mystifikaci, které by byl schopen člen Klubu výstředníků?

Nuže, tuto možnost nechtěl nikdo připustit. Zavrhována byla myšlenka, že by se slečna Lissy Wagová, pánové Urrican, Kymbale, Titbury, Crabbe a Réal mohli dočkat mnoha zklamání a posměchu.

Existoval ovšem velmi prostý způsob, aby se na jedné straně uspokojila obecná zvědavost a aby byli na druhé straně zainteresovaní zbaveni nejistoty, která ohrožovala jejich chuť k jídlu a jejich spánek. Stačilo jen otevřít závěť a nahlédnout do ní. Ale bylo v plném rozsahu zakázáno tak učinit před 15. dnem tohoto měsíce a notář Tornbrock by nikdy nedovolil, aby se porušila zůstavitelova ustanovení. Dne 15. dubna v sále divadla Auditorium za přítomnosti tak četného obecenstva, jaké divadlo bude

moci pojmout, bude tedy čtena závěť Williama J. Hyperbona – 15. dubna v poledne – ani o den dříve, ani o minutu později.

Bylo tedy třeba vyčkat – následkem čehož však vzrůstalo vzrušení v chicagských mozcích tou měrou, jakou se blížilo osudné datum. Kromě toho dva tisíce dvě stě deníků a patnáct set publikací týdenních, měsíčních a dvouměsíčních ve Spojených státech amerických udržovalo toto rozechvění. Ale nemohly-li ani smyšlenkami, ani domněnkami uhodnout napřed tajemství zemřelého, alespoň slibovaly, že podrobí každého ze *Šestky* mučení interview, a především chtěly vylíčit jejich nynější společenské postavení.

Řekneme-li, že fotografie se nedala předstihnout časopisy, že podobizny *Šestky*, velké či malé, celé tělo, hlava či poprsí byly po stech tisících vrženy do oběhu, nutno připustit, že *Šestka* byla určena zaujmout místo mezi nejvýznamnějšími osobnostmi Spojených států amerických.

Zpravodajům novin *Chicago Mail*, kteří se představili Hodgii Urricanovi v Randolph Street č. 73, se dostalo dost špatného uvítání.

„Co na mně chcete?“ odpověděl jim s nelíčenou prudkostí a prchlivostí. „Nevím nic! Nemám nic, co bych vám řekl... Byl jsem pozván, abych se zúčastnil průvodu, a šel jsem! A bylo tam ještě pět takových, jako jsem já; šli jsme za sebou vedle rakve... Těch pět znám zrovna tak jako Adama a Evu! A skončili-li to špatně pro některé z nich, nebudu se tomu divit... Byl jsem tam jako člun vlečený parníkem, aniž jsem mohl ulevit své žluči! Ale jestliže ten William J. Hyperbone – Bůh měj si jeho duši a opatruj ji zvlášť! – jestliže si ze mne udělal blázná, jestliže mne donutil, abych nesl svou vlajku před těmi pěti vetřelci, ať se mně vyhýbá, i kdyby byl mrtev, zcela mrtev a pohřben, a kdybych měl čekat až do soudného dne, já bych mu ukázal...“

„Ale,“ namítl jeden ze zpravodajů, prohýbaje se pod prudkostí této bouře, „nic vám nedává právo myslet si, pane Urricane, že byste byl vydán všanc ošálení, mystifikaci... že byste musel litovat, že jste jedním z vyvolenců osudu... A i když dostanete jen svůj díl, šestinu pozůstalosti...“

„Šestinu... šestinu!“ přerušil jej hromovým hlasem nakvašený pan Urrican. „Ano, šestinu... ale jen kdybych si byl jist, že ji dostanu celou!“

„Mírněte se, prosím vás...“

„Neumírám se... Není v mé povaze mírnit se... Mám bouřlivé zvyky a jsem vždy bouřlivější než bouře samotná...“

„Nejde tu o žádné bouře,“ připomenul mu zpravodaj. „Obzor je jasný...“

„To uvidíme, pane,“ zvolal prchlivý Američan, „a když seznamujete veřejnost s mou osobou, mými skutky, mým chováním, mými posunky a způsoby, pozor na to, co vám povím... jinak poznáte, kdo je komodor Urrican!“

Vskutku, byl to komodor Hodge Urrican, námořní důstojník Spojených států amerických, již šest měsíců na odpočinku – což jej pořád ještě nemálo trápilo – bodrý a srdnatý námořník, který konal svou povinnost v boji s nepřítelem, jakož i v boji se živly. Ačkoliv měl už na svém kontě padesát dvě léta, neztratil nic ze své vrozené prchlivosti. Byl to silný muž vysoké postavy, mohutných plecí a silně vyvinuté hlavy, jeho velké oči jiskřily pod obočím hustým jako kartáč. Čelo měl trochu nízké, vlasy krátce ostříhané, čtverhrannou bradu ozdobenou plnovousem, který ustavičně muchlal nervózní rukou. Ramena měl solidně s tělem spojená, jeho vypouklé nohy pravidelně připomínaly pohyb vln, který je všem námořníkům vlastní. Byl prchlivé povahy, stále přichystán k výbuchu, neschopen se ovládat a tak nepříjemný, jak jen lidská bytost v životě soukromém i veřejném může být, neměl ani jednoho

přítele. Alespoň ho nikdo neznal. A bylo to vůbec překvapující, že se takový člověk oženil. Také se to nestalo proto, že by to byla nějaká výhoda pro jeho ženu, opakoval rád posměšně. Náležel k tomu druhu prchlivců, kteří hněvem blednou a dostávají srdeční křeč, jejichž tělo se kloní kupředu jako k útoku, jejich žhavé zřítelnice jsou v ustavičném pohybu a v jejichž hlase je jistá tvrdost, i když jsou klidní, a kteří hřímají, když klidní nejsou.

Když zpravodajové novin *Chicago Globe* zakleпали na dveře ateliéru v South Halsted Street č. 3 997 – ulice ta je hezky dlouhá – nenašli nikoho v obydlí kromě mladého, sedmnáctiletého černocha ve službách Maxe Réala, který jim otevřel.

„Kde je tvůj pán?“ zeptali se ho.

„Nevím...“

„A kdy odešel?“

„Nevím.“

„A kdy se vrátí?“

„Nevím.“

A vskutku Tommy to nevěděl, poněvadž Max Réal odešel časně zrána, aniž něco řekl Tommymu, který spal tvrdě jako dítě a jehož jeho pán nechtěl tak brzy vyrušovat ze spaní.

Ale z toho, že Tommy nemohl odpovědět na otázky reportérů, se nesmí soudit, že v novinách *Chicago Globe* scházely zprávy o Maxu Réalovi. Nikoliv! *Šestka* byla již ve Spojených státech amerických předmětem nejrozsáhlejších interview.

Byl to mladý talentovaný malíř, krajinář, jehož malby se již začínaly prodávat za vysoké ceny v Americe a jemuž budoucnost slibovala pěkné místo na poli umění. Byl narozen v Chicagu, ačkoliv jeho jméno bylo francouzského původu, a pocházel z kanadské rodiny z Quebecu. Tam bydlela nyní ještě paní Réalová, už několik let ovdovělá, která se chystala odebrat k synovi do illinoiské metropole.

Max Réal zbožňoval svou matku, jež rovněž svého syna navždy milovala – byla to výborná matka a výborný syn. Také ji neopominul ihned podat zprávu o tom, že byl určen zaujmout zvláštní místo při pohřbu Williama J. Hyperbona. Ostatně ji ubezpečil, že se neoddává klamu o důsledcích poslední vůle zemřelého. Vše se mu zdálo být velikým čtveráctvím.

Max Réal dosáhl věku dvaceti pěti let. Měl vrozený půvab, ušlechtilost a eleganci francouzského typu. Byl nadprůměrné postavy, měl kaštanové vlasy a vousy, tmavomodré oči, nosil hlavu vzpřímenou, ale bez domýšlivosti a škrobenosti, ústa měl usměvavá, krok rozvážný, což byly známky vnitřního uspokojení, jež plodí veselou a stálou sebedůvěru. Bylo v něm mnoho životní síly, která se ve skutečích vyznačovala odvahou a šlechetností.

Když byl uznán jako malíř skutečné hodnoty, rozhodl se zaměřit Kanadu za Spojené státy americké a Quebec za Chicago. Jeho otec, důstojník, zanechal po své smrti jen velmi nepatrné jmění, a přál-li si malíř, aby získal jmění, bylo to spíš kvůli matce než kvůli sobě.

Zkrátka, když bylo zjištěno, že Max Réal není doma v čísle 3 997 v Halsted Street, nebylo třeba se na něj vyptávat Tommyho. Noviny *Chicago Globe* toho věděly dost, aby uspokojily zvědavost čtenářů, pokud se týkalo mladého umělce. Nebyl-li Max Réal v Chicagu dnes, byl tu včera a určitě se vrátí dne 15. dubna, třeba jen proto, aby byl přítomen čtení proslulé poslední vůle a aby doplnil skupinu *Šestky* v sále Auditoria.

Jinou věcí bylo, když zpravodajové *Daily News Record* se představili v bydlšti Harrise T. Kymbala. Toho nebylo třeba uhánět v jeho obydli v Milwaukee Avenue 213, neboť on sám jim vyšel vstříc, aby byl svým kolegům k službám.

Harris T. Kymbale byl novinářem, hlavním kronikářem tak oblíbeného listu *Tribune*. Byl třicetisedmiletý, prostřední

postavy, sympatické tváře, měl slidičský nos, malá pronikavá očka, jemné uši vždy přichystané, aby vše slyšely, a ústa dychtivá, aby vše opakovala. Byl čilý jako rtuť, čiperný a chytrý, neposedný, mnohomluvný, vytrvalý, neumdlévající, energický a velký osnovatel blufů, jak nazýváme americké přehánění a chvastounství. Vědom si své síly, byl stále připraven k boji a obdařen vytrvalou vůlí, byl vždy připraven dokazovat ji skutky síly. Chtěl zůstat svobodným, jak se sluší na člověka, který musí denně prolézat všechna zákoutí soukromého života. Byl to celkem výborný společník, velmi spolehlivý, velmi vážený u svých kolegů, kteří mu nezáviděli štěstí, které ho povolalo mezi *Šestku* a dávalo naději, že se bude dělit o pozemské statky Williama J. Hypperbona. Ne, nebylo třeba vyptávat se Harrise T. Kymbala, neboť on sám hned zvolal:

„Ano, přátelé, jsem to já, skutečně já, který tvořím část rady *Šestky*! Viděli jste mne včera kráčet v řadě vedle pohřebního vozu? Pozorovali jste moje důstojné a odměřené držení těla a mou starost, abych nedal překypět svému veselí, neboť jsem nikdy za svého života nebyl přítomen tak rozkošnému pohřbu? A když si pomyslím, že on, ten výstřední nebožtík, byl tam blízko mne, odpočívaje ve své rakvi! A víte, co jsem řekl sám k sobě? Co kdyby nebyl ten ctihodný člověk mrtev... kdyby se náhle ozval ze své rakve... kdyby se objevil v celé své životní velikosti! Nuže, uvěříte mi, jak doufám, že kdyby se to bylo událo, kdyby se William J. Hypperbone vztyčil v celé své velikosti jako nový Lazar, vypáčil hrob, že bych mu to nebyl zazlíval, že bych mu nebyl vyčítal toto předčasné zmrtvýchvstání! Člověk má vždy právo – není-liž pravda – opět oživnout, ovšem není-li mrtev...“

To řekl Harris T. Kymbale, ale bylo třeba jej slyšet!

„A co myslíte,“ zeptali se ho, „co se stane 15. dubna?“

„Stane se,“ odvětil, „že notář Tornbrock otevře v poledne závěť!“ „A nepochybujete, že *Šestka* bude prohlášena za jediné dědice zemřelého?“

„To se rozumí! Proč, prosím vás, by nás byl William J. Hyperbone pozval ke svému pohřbu, kdyby nám nechtěl zanechat své jmění?“

„Kdo to ví?“

„To by tak scházelo, aby nás vyrušoval bez náhrady! Představte si... jedenáct hodin v průvodu!“

„Ale lze předpokládat, že závěť bude obsahovat pořízení více či méně podivínská...“

„To je pravděpodobné. Trvám na tom, že závěť podivína bude obsahovat nějaké podivínství... Nuže, když to, co bude žádáno, bude možné, udělá se to, a když to možné nebude, pak... uvidíme. V každém případě můžete, přátelé, spoléhat na Harrise T. Kymbala, že neustoupí ani o cípek své punčochy!“

Ne, neustoupil by již kvůli cti novinářstva, tím si byli jisti všichni, kdo ho znali, a také ti, kteří ho neznali, jestliže takoví existovali v chicagském obyvatelstvu. Ať byly podmínky nebožtíkem stanovené jakékoliv, na tom nezáleželo; hlavní kronikář *Tribune* je přijal již napřed a splní je až do konce! Jde-li o to, aby odjel na Měsíc, pojede tam, a aby mu nescházel dech z nedostatku vzduchu, nezastaví se na cestě.

Jaký to byl rozdíl mezi tímto tak rozhodným Američanem a jeho dalším spoludědicem Hermannem Titburym, který bydlel v obchodní čtvrti, již probíhá od jihu k severu dlouhá silnice v Robey Street.

Když vyslanci *Staats-Zeitung* zazvonili u dveří č. 77, nebyli puštěni přes práh obydlí.

„Je pan Hermann Titbury doma?“ zeptali se v pootevřených dveřích.

„Ano,“ odvětil jakýsi druh obra, neučesaného, špatně oblečeného ženského dragouna.

„Může nás přijmout?“

„Dám vám odpověď, až se zeptám paní Titburyové.“

Neboť existovala paní Kate Titburyová, již bylo padesát let a byla o dvě léta starší než její manžel. A odpověď, kterou dala tato matrona a kterou věrně vyřídila služka, zněla takto:

„Pan Titbury vás nechce přijmout a diví se, že se osmělujete ho vyrušovat!“

Šlo přece jen o to, aby měli přístup do jeho pracovny, a ne do jeho jídelny; chtěli na něm zprávy o jeho osobě, a ne místo za jeho stolem. Nicméně dům zůstal uzavřen a zpravodajové *Staats-Zeitung* museli odejít s nepořízenou.

Hermann Titbury a Kate Titburyová byli nejlakomější pár, jaký se kdy spojil ke společné cestě tímto slzavým údolím. Ostatně sami nikdy neprolili pro osud nešťastných nejmenší krůpěj slzy soucitu. Byla to dvě srdce bijící v souzvuku, ale vyprahlá, tvrdá a necitelná. Byli velmi šťastni, že nebesa jejich spojení nepožehнала dětmi a že jejich rod zhasne s nimi. Byli bohatí, ale jejich jmění nepocházelo z obchodu ani z průmyslu. Nikoliv, jelikož oba – neboť panička pracovala přitom stejně jako manžel – se věnovali nekalým záležitostem drobných bankéřů, půjčovali na zástavy, kupovali pohledávky za babku, lichvářili, olupovali lidi, ale stále v mezích zákona – toho zákona, který by byl krásnou věcí pro darebáky... kdyby nebylo Boha!

Vracíme-li se po stupních jejich předků, potkáváme již na prvních stupních vzestupné řady jejich příbuzné německého původu, čímž se odůvodňuje křestní jméno Hermann, které nesl tento poslední člen německého rodu.

Byl to člověk zavalitý a malé postavy, měl ryšavý plnovous a jeho žena ryšavé vlasy. Oba měli železné zdraví, takže

nemuseli nikdy vydat ani půl dolaru na léky nebo za návštěvu lékařů. Ač měli žaludek způsobilý, aby vše strávil – takový, jaký by jen poctiví lidé měli mít – byli živi téměř z ničeho, a jejich služka se tomuto jejich životu přizpůsobila.

Od té doby, co se pan Titbury vzdal obchodu, neměl již styk s vnějším světem a nechal se úplně ovládat paní Titburyovou, domácím tyranem, jakého by pohledal. Spala se svými klíči, jak se lidově říká.

Pár obýval dům s okny úzkými, jako byly jejich myšlenky, zamřížovanými, jako bylo jejich srdce, které se podobalo železné pokladně s tajnými úkryty. Ostatně jejich dveře se neotvíraly ani cizinci, ani členům rodiny, poněvadž žádné neměli, ani přátelům, protože ty také nikdy neměli. A tentokrát zůstaly tvrději zavřeny před rozmrzelými tvářemi těch, kteří pátrali po zprávách o nich.

Ovšem nebylo nic snadnějšího i bez vyptávání se manželů Titburyových, aby se posoudil stav jejich duše ode dne, kdy zaujali místo v *Šestce*, a jak veliký byl dojem, když Hermann Titbury četl své jméno v čísle *Tribune* ze dne 1. dubna! Ale neexistují snad jiní lidé téhož jména v Chicagu? pomyslel si. Tedy neexistovali alespoň v č. 77 v Robey Street. Že by se vydával v nebezpečí stát se hříčkou mystifikace, tomu nevěřil. Hermann Titbury již viděl, jak mu náleží šestina ohromného jmění, a toho jedině litoval a to ho nejvíce hnětlo, že nebyl vylosován jako jediný. Také pocítil pro ostatních pět spoludědiců víc než závist, nenáviděl je – a v tom byl zajedno s komodorem Urricanem. Ale lépe bude, když ponecháme čtenáři, aby si sám představil, co paní Titburyová a on soudili o těch vetřelcích.

Osud tedy spáchal jeden ze svých nejhrubších omylů, jak má ve zvyku, když povolal tak málo zajímavé, tak málo sympatické osoby, aby přijaly část pozůstalosti po Williamu J. Hypperbonovi, pokud to ovšem bylo v úmyslech tohoto podivína.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Hra o dědictví.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.